

“Sempre ho és, d'especial”

“El segueixo, m'encanta i l'he vist moltes vegades”, diu la gironina de l'equip a qui s'enfronta demà

“No crec que ningú a Girona hagi aconseguit les medalles que jo he guanyat. I a vegades pots sentir una certa decepció”

Havent-hi l'Èric, amb qui som família, o la Laia, amb qui parlo gairebé cada dia i és com si ho fóssim, els segueixes molt

Ja fa temps que a Girona estan en una bona dinàmica. I ja no tant pel que fa a l'equip, sinó fins i tot pel que fa al club

Des que hi ha l'Èric d'entrenador l'equip ha fet un canvi: se segueix una línia i les jugadores que fitxen al final s'hi adapten

L'Spar Citylift juga demà (20.15 h) el seu segon partit d'Eurolliga a casa, en la cinquena jornada i contra un altre equip que va ser en l'última final four, com el Sopron (64-58). És el Dynamo de Kursk, del tècnic que va guanyar la primera lliga de l'Uni, Roberto Íñiguez, i de la jugadora gironina de referència, Marta Xargay (1,80 m 1990).

Com arriben al duel? Van 2-2.

És un partit complicat, per a nosaltres. Vam començar molt bé guanyant els partits de casa, que és molt important, i llavors vam anar a Montpeller, on vam perdre. A França sempre és complicat i a fora en l'Eurolliga costa. I després l'últim aquí a casa que va ser una mica un desastre. Teníem dues baixes importants de les dues pivots, l'Astou –Ndour, MVP de l'últim europeu– i una russa, i vam patir bastant, en el joc interior. Ara ens hem de refer, en la lliga vam guanyar i a veure com va...

Serà el segon cop que torna a Fontajau des que va deixar la Lliga Femenina. És més especial ara que amb el Praga, el 2016, també a l'Eurolliga, o això ja passa a formar part de l'ofici?

Sempre ho és, d'especial, tornar a casa. I a Fontajau hi he viscut moltes coses... Tornes a casa, a la teva ciutat i aquest cop també ho serà perquè, a més, hi tinc una neboda! Que encara que no s'adoni de res [riu] farà una il·lusió especial. Són els amics, els familiars i poder jugar davant la teva gent, fa que et sentis més acompanyada. Quan fa tants anys que ets fora, és evident que els fans t'animen, però jugar davant dels amics i la família que t'estima sempre és especial.

Ja volia tractar el tema... Què se li farà més estrany, veure el seu cunyat Èric Surís a la banqueta o la Laia Palau al davant?

Les dues coses... [riu].

Costa mantenir la concentració? O un cop comença ja està?

Crec que és més a fora, en les hores prèvies. Perquè, a veure, amb l'Èric parlem gairebé cada dia i ens preguntem "com estàs, com vas..." I ara potser no saps si demanar segons què... Però sí, en el moment de trepitjar la pista ja estem per la nostra feina i ja saps com va: tots dos volem guanyar i ho volem fer bé. I amb la Laia... Quan trepitges la pista no hi ha amigues...

Parlava abans de la importància d'assegurar els partits a casa i per a l'Spar Citylift és tot just el segon. Com les veu?

Bé, ja saps que jo, a l'Uni, el segueixo de molt a prop. A mi m'encanta i l'he vist moltes vegades aquesta temporada. No com a scouting, sinó perquè havent-hi l'Èric, amb qui som família, o la Laia, amb qui parlo gairebé cada dia i és com si ho fóssim, els segueixes molt. I ja es veu, que una jugadora com ella fa que l'equip gaudeixi i la gent que el segueix també ho faci. Es coneixen bé, la Laia segur que fora de la pista també s'ho passa bé perquè la conec... Es nota que totes s'hi senten importants.

I Sykes? Sembla que li costa més, agafar aquesta dinàmica de grup. Qüestió de temps?

Sé que és difícil adaptar-se, i a mi, que jugo una lliga europea, adaptar-me a aquest equip també m'està costant i estic en el meu segon any. Són alts i baixos i a vegades pot costar més o costar menys. És una jugadora molt explosiva i està clar que el nivell de la WNBA és molt diferent: allà tot és molt més individual i físic, i aquí es fa un joc molt més col·lectiu. És una manera diferent d'entendre el bàsquet i tot necessita un procés que a algunes jugadores els costa una mica més de temps.

A Petrovic l'esperem aviat...

Bé, des del primer dia de l'operació que tenia ganes de tornar a la pista. Estic en contacte amb ella i ben aviat estarà per aquí: està molt il·lusionada per formar part del club i de la ciutat.

Diu que segueix l'Uni i suposo que l'Avenida també... Què li va semblar el partit de Würzburg? Pot ser un punt d'inflexió en l'hegemonia de la lliga?

El vaig veure i va ser un partidàs perquè l'Uni hi va jugar amb les idees molt clares. I tot i que van passar alts i baixos durant el partit, com és normal, van seguir el seu pla de joc i van estar molt centrades, fent una feina de formiguetes. Guanyar a Würzburg és molt difícil.

I tant si ho és. Els dos últims títols i ara això, després de quasi tres anys sense guanyar-les...

Ja fa temps que a Girona estan en una bona dinàmica. I ja no tant com a equip, sinó fins i tot com a club. Crec que, i no perquè sigui l'Èric, des que hi és d'entrenador l'equip ha fet un canvi. S'han fitxat jugadores com ara la Núria i la Laia, que, al final, s'han entès amb l'entrenador i van tots a l'una. La dinàmica és molt bona, se segueix una línia i tant és les jugadores que incorporin, perquè al final s'adapten. Estan fent una molt bona feina i potser la diferència amb l'Avenida ja no és tan gran. A Salamanca hi ha dotze jugadores com sempre i a Girona, pel pressupost i les ajudes que es reben, no es pot fer el mateix, però diria que estan si fa no fa.

Com tenim el pavelló o la pista de bàsquet amb el seu nom? Fora bromes, com va viure el ressò de l'entrevista que vam fer a l'estiu? Se'n va parlar força de la falta de reconeixement que hi denunciava, de la seva ciutat. Fins i tot s'hi va relacionar una certa qüestió política...

Bé, jo crec que la gent que em vulgui entendre ho farà. I sempre hi haurà algú que voldrà barrejar la política amb l'esport.

Bé, al final és un aparador, això.

Tothom pot tenir la seva opinió i jo el que miro de fer és la meva feina el millor que puc. Lluito cada dia i crec que aquest reconeixement me l'he guanyat. Ja ho vaig dir l'altra vegada, que no crec que ningú a Girona hagi aconseguit les medalles que jo he guanyat. I a vegades pots sentir una certa decepció que jo representi aquesta ciutat i que la ciutat, al final, no et doni res a canvi. Ja et dic: no m'espero res i el que intento és fer la meva feina. I la gent, sempre hi ha la que potser m'haurà seguit de molt a prop i pot sentir també una mica de decepció. Però hi insisteixo: estic molt tranquil·la i continuaré fent la meva feina.

Cap missatge de cap institució? La territorial gironina almenys a vostè i a Queralt Casas els entrega una placa, no?

Sí, la federació catalana ens en va fer l'entrega. Però, per exemple, sí que em va fer molta il·lusió, tot i que potser és una cosa molt petita, poder fer el pregó de la festa major del barri de Montjuïc. No hi ha gaire gent, eh [riu], però segur que a la gent que em segueix de prop també li agrada que tingui aquests moments especials. Jo he viscut i m'he criat allà i, poder fer-hi el pregó, va ser especial.

Publicat a:

-L'Esportiu. Girona 26-11-2019, Pàgina 12

Font del document: <http://www.lesportiudecatalunya.cat/basquet/article/1701516-sempre-ho-es-d-especial.html>